మానస

ఇచ్ఛాపురపు జగన్నాథరావు

రైలు తన దారిన తాను వెళ్ళిపోతోంది. తనగమ్యస్థానం తెలుసు కనక అక్కడికి చేరే తొందరలో పరుగులు పెడుతోంది.

కొత్తలో, రైలులోదూరప్రయాణాలు చేసే ఉత్సాహం తగ్గిపోని రోజుల్లో -అనిపించేది, రైలు పరుగు జీవితపు పరుగులాటిదేనని ఒక చోటినించి ఇంకొక చోటుకి వెళ్ళడం ఆ ప్రయాణంలో అముఖ్యమైన భాగం. ఆ ప్రయాణమే ఒక పులకరింత. అదే ఒక అనుభూతి.

కాని, రైళ్ళలో తిరిగి తిరిగి, జీవితం చూసి చూసి, నా ఉద్దేశాలన్నీ మారిపోయాయి. రైలు ప్రయాణాలు అంటే చిరాకుపుట్టి, కొత్తఊరికి- పోవాల్సిన ఊరికి పోవడమే ధ్యేయం అయిపోయింది. దీనికీ వయస్సుకీ సంబంధం ఏమీ ఉందని కాదు...వయస్సుకీ అనుభవానికీ సంబంధం లేనట్టే, ఇక్కడా ఏమీ సంబంధం కాదు. హటాత్తుగా కొంచెం సంవత్సరాల్లో విచిత్రంగా నాకు ఎన్నో అనుభవాలు కలిగాయి.

గాలిలో ఎగురుతుంటే నేలమీది గతుకులు అనుభవానికి రానట్టే, బాధపడే మనసులు లేని వాళ్ళకే, సున్నితమైన మానసిక ప్రవృత్తులు లేని వాళ్ళకే,అనుభవా లెన్ని కలిగినా, అవి తాత్కాలికంగా వాళ్ళని బాధించో,సంతోషపరిచో, మరిచిపోయిన జ్ఞాపకాలలోకి జారిపోయి మళ్ళీ వెలికి రావు...తుఫానులేని సముద్రం మీద పెద్ద నావలో ప్రయాణం ఆ అదృష్టజీవులది.

కాని, ప్రతీ మందమారుతానికీ ఊగే చిగురాకుల్లాటి మనసులకి అనుభూతుల్లో బాధలే కాని, ఆనందాలు ఉండవు. నిరామయంగా సాగిపోతోన్న కాలంలో వాళ్ళదుఃఖాలకి శాశ్వతత్వమూ, సుఖాలకీ ఆనందాలకీఅశాశ్వతత్వమూ. ఈతరగతి వాళ్ళని ఎప్పుడూ బాధపడే మనసులతోనే ఉండనిస్తాయి.

నాకనిపిస్తుందీ, నేనుఒద్దనుకుంటూనే ఈ తరగతి మనిషిగా అయిపోయానని. లేకపోతే ఎప్పటివో, మరువరాని అందమైన నల్లటి కళ్ళు, అన్ని అనుభూతుల తరవాతా, నాకంత దగ్గిరగావొచ్చి,అంత ఆనందం ఇచ్చి, దూరమై, ఇంతకాలం తరవాతా నాలో ఏదో పోగొట్టుకున్న బాధ ఎందుకు కలిగించాలి? ఎప్పుడో ఎక్కడో, చూసిన రెండు కన్నీటి బిందువులు తరుచూ జ్ఞాపకంవొచ్చి, ఆ మనిషి ఎవరో తెలియక పోయినా, ఎందుకని, ఏడిపిస్తాయి?

జ్ఞాపకాలు...

జ్ఞాపకాలు.

తేనెచుట్టూ ఈగల్లాగ.

ఉండి బాధపెడతాయి.

లేకా, బాధపెడతాయి!

రైలు ఉండీ ఉండీ ఆగుతోంది. బయట వికారంగా, అశుభ్రంగా స్టేషన్లు. ఇనపదారులు. కట్టడాలు.

కదిలాక బయట ఎండిపోయిన పొలాలు, బొగ్గుకోసం నాశనం అయిన చెట్ల మొదళ్ళు... నలభై ఏభై సంవత్సరాలు పెరిగిన చెట్లు, బొగ్గుకోసం అన్నే నిమిషాల్లోకొట్టి, కాల్చి, నీడని కూడా అనుభవించనీయని మానవుణ్ణి శపిస్తోన్నట్టు ఈ మొండి మొదళ్ళు.

వర్షాలులేక ఎండిపోయిన భూమి. అంతా వికృతం. వాటిని వెక్కిరిస్తోన్నట్టు రైలింజనుపొగ. ధూళితో కలిసి లోపలికి వొచ్చి కలిగించే బాధ.

అన్నీ నాకు తెలుస్తున్నాయి.

కాని, నాఎదురు సీటులో కూర్చున్న ఆ ఇద్దరికీ ఇవేమీ తెలియడంలేదు... అతనూ, ఆమే, ఏదో మాటలాడుకుంటున్నారు, చిన్న చిన్న స్వరాలతో. మధ్య మధ్య ఒకరి కళ్ళలోకి ఒకరు చూస్తూ ఆ కళ్ల కలయికలో భాష, మాటలు, అక్కరలేని ఏవో సంభాషణలు సాగిస్తున్నారు.

నాలుగు బెర్తుల ఆ కంపార్ట్‌మెంట్‌లో మేం ముగ్గురం... నేను ఒకణ్ణీ, వారిద్దరూను. ఆ నాలుగు కళ్ళూ కలిసినప్పుడు వాళ్ళు ఒక్కరూ, నేను శూన్యాన్నీని. ఆ క్షణాలలో నేనక్కడ ఉండకపోతే బాగుండుననిపించేది – ఆ ఇద్దరి మధ్యా మరో ప్రపంచంలాటి నేను అక్కడ ఉండకా తప్పదు. వాళ్ళు వాళ్ల ప్రపంచంలో విహరిస్తూ ఏవో హద్దుల్లో ఆగకా తప్పదు. కాని, పరిస్థితి నాకు బాధాకరంగా ఉంది.

చాలా కాలంక్రిందట ఇలాగే కలకత్తా నించి మద్రాసు వెడుతూంటే మరో దంపతులతో ప్రయాణం చెయ్యాల్సివొచ్చినది జ్ఞాపకంతెచ్చారు ఆ ఇద్దరూ– తెలుపు నలుపునిలాగ.

వాళ్లూ ఇలాగే పాతిక సంవత్సరాలకి అటూ ఇటూ ఉన్న జంట.

ఇలాగే, పిల్లలు లేకుండా, ఖరీదైన సామాన్లతో ప్రయాణం చేస్తున్నారు. ఇలాగే వాళ్లూ నాకు బాగా తెలియని భాషలో మాట్లాడుకుంటున్నారు.

కాని, అక్కడినించి అంతా వేరుకథ అప్పుడూ నాకక్కడ ఉండాలని కాదు– దానికి కారణం రైలెక్కింది మొదలూ వాళ్ళు కీచులాడుకుంటూ ఉండడమే.

ముందర ఏసామాన్లు ఎక్కడ పెట్టాలనే విషయం మీద వాదులాట ప్రారంభించారు. నీళ్లకూజా ఎక్కడ ఉంచాలి?

కొంచెం వాదన తరవాత ఆమెమాట గెలిచింది.

తరవాత, పళ్లబుట్ట ఎక్కడఉంచాలి?

ఖాళీగా ఉన్న ఒక్కపైబెర్తు మీద ఉంచమని ఆమె, తరవాత రాత్రి ఎవరైనావొస్తే? అని అతను.

చివరికి ఆమె మాటే నెగ్గింది.

ఉదయం నిద్రలేచాక కాఫీ దగ్గర మళ్ళీ గొడవ. ఉన్నపాలల్లో ఉన్న డికాక్షన్ కలిపేమని ఆమె– అది తనకి పనికి రాదని అతను.

జ్ఞాపకం లేదు ఎవరు గెలిచారో?

తరవాత అద్దం ఎత్తి ఉంచాలా? వొద్దా? అని వాదన.

స్నానం చెయ్యాలా వొద్దా?

ఇత్యాదులు!

ఆ ప్రయాణం నాకు రైలెక్కినప్పుడల్లా జ్ఞాపకం వొస్తూనే ఉంటుంది, చూచాయగా. కాని, ఈ నాడు వివరాలతో జ్ఞాపకం వొస్తూంది.

"నిన్నరాత్రి వీళ్లిద్దరూ నా కంపార్ట్‌మెంట్‌లోక వొచ్చేసరికి ఆమెని నిద్రకళ్లతో చూసినా, ఒక జ్ఞాపకపు తటిల్లత నా మెదడులో మెరిసింది– ఆ నిద్రకళ్లలోనూ, ఆమెలో కూడా అలాటి మెరుపే చూశానని నాకనిపించింది.

ఈ ఉదయం నేను లేచే సరికే ఆమె అలంకరణ ముగించుకుని అతనితో మాట్లాడుతోంది. నిన్నరాత్రి క్షణికంగా వొచ్చిన అనుమానం ఈ ఉదయం నిశ్చయంగా మారింది.

అవును–నాకామె ఎవరో తెలుసును. అంటే, ఆమెని గురించి చూచాయగా తెలుసును...మరి, ఏ వ్యక్తిని గురించీ ఎవరికి పూర్తిగా తెలుస్తుందని? తనని తానే ఎరగని మనుషులు ఇతరులని గురించి ఎలాగ తెలుసు కుంటారని?

అప్పటికి రెండేళ్ళుదాటి ఉంటుందనుకుంటాను– ఒక సాయంత్రం విక్టోరియా మెమోరియల్‌కి వెళ్ళాను– ఎవరినో అక్కడ కలుసు కుందామని. ఆ సమాగమం జరుగుతుందని నాకేమీ నమ్మిక లేదు–ఉత్సాహంతో అనుభూతికోసం ఉరకలు వేసే హృదయాలు గమ్యానికి దగ్గరైన క్కొద్దీ పిరికి తనానికి లోబడతాయని నాకు తెలుసు కనక. కాని అదే నింద నేను నామీద వేసుకోవడం ఇష్టంలేక వెళ్లేను.

అక్కడ ఒక చెట్టుకింద కూర్చున్నాను. ఆ చెట్టు నెంబరు 86 అనుకుంటాను...సరిగ్గా జ్ఞాపకం లేదు నాకు. మరో అరగంటలోనో, గంటలోనో నేను విఫలుడనై అక్కడినించి వెళ్ళిపోతానని తెలిసినా, చావని చిన్న ఆశని చంపే శక్తిలేని మనస్సుతో నా ఆలోచనల్లో నేను కూర్చున్నాను. నేను వెళ్లేసరికి ఆ సాయంకాలం ఆ చెట్లకింద కొంచెమంది ఒంటరులూ, చాలా జంటలు, కొన్ని కుటుంబాలూ, అక్కడ కూర్చున్నారు. ఆహ్లాదకరంగా ఉన్న ఆ సాయంత్రం నా ఆలోచనల్నీ, నన్నూ, ఎక్కడికో తీసుకు పోయింది.

చలిగాలిలాటిది వేసి, నాకు తెలివిలాటిది వొచ్చి నేనీలోకంలో పడేసరికి

అందరూ వెళ్ళి పోయారు. బాగా చీకటి పడి పోయింది. టైమెంతో అవకపోయినా ఆకాశం నల్లటి నీటిమేఘాలతో నిండి పోయింది. వర్షానికీ నాకూమధ్య అంతగా ఏమీ లేదు.

ఉందా మనుకున్నంత కాలం ఉండక పోయినా, వర్షంలో తడవడం ఇష్టంలేక నా కారువైపు రెండడుగులు వేసేను. ఒక్కసారి, మెరుపులో, ఆమె కనిపించింది–ఒక చెట్టుకింద నిలబడి. చలికో, తనని తాను దాచుకోడానికో, ఆమె తన చీరని ఒంటిచుట్టూ మరింత గట్టిగా చుట్టుకుని, గేటువైపే చూస్తూ నిలబడింది. ఆమె కళ్ళు నాకు కనిపించలేదు. ఆచిన్న చీకటిని చీల్చి కళ్లల్లోకి చూసే వెలుతురు బయటలేదు: నాలోనూ లేదు.

కాని, నేను అనుకోకుండానే ఆగి పోయాను.

ఆ పరిసరాల్లో మేమిద్దరమే మిగిలి పోయాము. ఆమె ఎవరి కోసం చూస్తోందో! నేను లోపలికి వొచ్చేటప్పుడు ఆమె అక్కడే కూర్చుని ఉంది. ఆ మాట నాకు జ్ఞాపకం ఉంది. అప్పుడు ఆమెని మళ్ళీ చూడాలని అనిపించ లేదు వొంద మందిలో ఆమె ఒకటి. కాని,

చీకటితో, వర్షపుసూచనలతో భయపెడు తోన్న ఆ క్షణాలలో ఆమె ఒక్కతీ ఒకటి.

ఆమె నావైపు చూడలేదు.

నేను మరొక చెట్టుకింద నిలబడ్డాను. త్వరలోనే చినుకులు పడతాయి-అప్పు డామె వెళ్తుంది. ఆ తరవాత నేనూ వెళ్ల వొచ్చును. ఈ లోపున ఆమె ధైర్యంగా అక్కడ నిలబడడమూ, నేనుపలాయనం చెయ్యడమూ నాకు సరిపడలేదు. ఏమైనా, మా పరిస్థితుల్లో పోలిక ఉంది కదా!

ఎంతో తొందరగా చినుకులు రానే వొచ్చాయి- ఒక్క నిమిషంలో వాన ప్రారంభించింది.

నేను మూర్ఖుడినో, మనిషినో తెలుసు కోలేని పరిస్థితిలో అలానే నిలబడ్డాను. ఆమె రెండు మూడు సార్లు వర్షంనించి రక్షించుకునే ప్రయత్నంలో నన్నుచూసి తల తిప్పుకుని చీరని మరికొంచెం దగ్గ రగా తీసుకుంది. వర్షం జోరు ఎక్కు వైనకొద్దీ ఆమె చెట్టు మొదలుకి మరి కొంచెం మరి కొంచెం దగ్గరగా వెళ్ళి పోయింది. నేనూ తడుస్తున్నాను. కాని, ఆమె నాలో ఒక వెచ్చదనాన్ని కలి గించింది. ఎవరి కోసం ఆమె ఎదురు చూస్తుందోకాని, అతను అదృష్టవంతుడు ఈ పరిస్థితుల్లో ఆమె అతని కోసం ఎదురు చూసిందంటే, ఆమె అతన్ని ఎంత ప్రగాఢంగా ప్రేమిస్తోందో! అతని కన్నా, ఆమె అదృష్టవంతురాలు- అంతగా ప్రేమించ గలగడానికి, అను కున్నాను.

నాలుగ్గంటల్లాగ అనిపించే నలభై నిమిషాలు- ఆమె కదల్లేదు... నిమిష నిమిషానికీ ధైర్యం తెచ్చుకోడానికిలాగ, నావైపు చూడడానికి తప్ప.

నేనూ కదల్లేదు - ఆమెచూసినప్పుడు అటునించి నాకళ్ళు తిప్పుకోడానికి తప్ప. నాలో ఏమీ మలినభావాలులేవు- ఆమె మీద ఒక అనురాగ పూరితమైన గౌరవం తప్ప.

హటాత్తుగా చుట్టూ దీపాలు ఆరి పోయాయి. గాలీ వాన వెర్రిగా భీక రంగా, ఆ పరిసరాలని వికృతంగా చేశాయి. ఆ చెట్టుక్రింద ఆమె, ఇక్కడ నేను.

ఈ వీక్షణ చివరికి అర్థరహితంఅయి పోయింది, నాకు. నేను నేర్చుకోవలసినది ఇంకేమీ లేనూలేదు. ఆమె ప్రియుడి కోసంవొచ్చి, అలాగ నిలిచి ఉండటం నాకు చాలా తియ్యటి విషయంగా కని పించింది. అతను రాకపోవడంలో చాలా అర్థాలు కనిపించాయి. కాని, ఇంక నేన క్కడ ఉండటంలో ఏమీ ప్రయోజనం లేదని పించింది.

ఒక్క ఉదుటున బయలు దేరాను. ఆమె చెయ్యి నావైపు జాపి, పరిగెట్టి ఉండకపోతే నేను ఆగి ఉండేవాణ్ణి కాదు.

ఆమె నా ప్రక్కన నిలబడి, "వెళ్లి పోతున్నారా?" అంది.

"అవును..."

"పదండి...నాకు భయంగాఉంది.."

ఇద్దరమూ త్వరత్వరగా అడుగులు వేసుకుంటూ గేటు అవతలకి వెళ్ళేము. నేను కారు తెరిచేసరికి ఇద్దరమూ ఇంకా బాగా తడిశాము.

ఆమె ఆహ్వానం లేకుండానే లోపలికి వొచ్చి కూర్చున్నది. బయట ఇంకా భయంకరంగా అవుతోన్నట్టు అని పించింది.

చలితో ఆమె వొణకడం చూస్తూ కారు కొంచెం నిమిషాలలో స్టార్టు చేశాను

"ఎక్కడికి వెళ్లాలి మీరు?"అన్నాను ప్లానెటోరియమ్ వైపు వెడుతూ.

ముడుచుకు పోయి, "ఎక్కడైనా సరే, డ్రాప్ చెయ్యండి... దీపాలున్న దగ్గర" అంది.

నేనాశ్చర్య పోయాను. నా ఉద్దేశా లన్నీ తారుమారయాయా? ఈమె కేవల నిరాశ్రయురాలు మాత్రమేనా! అను కున్నాను. కాని, ఆమె రూపమూ, బట్టలూ, అలాగ నన్ను నిశ్చయం చేసు కోనీలేదు...కాని...ఈ మహానగరంలో అన్నిరకాలూ...

ఆమె ముఖం నిండా తడి-అది చిను కులదో, కన్నీళ్లదో తెలియలేదు నాకు.

"నా ఇంటికి వస్తారా?" అనిఅడిగాను చాలా ఆలోచించుకుని. ఈమె నిరాశ్రయ అయినా, ఎవరయినా, ఒక గంట ఆశ్ర యం ఇవ్వడం మానవుడిగా నాధర్మం అనిపించింది.

ఆమె త్వరగా తల ఊపింది. "రా" నని.

"ఏం?"

"మీ వాళ్లకి అది ఇష్టం ఉండదు."

"మా వాళ్ళు ఎవరూ లేరు-నేనే"

"అయితే...రాను"

ఆమె సందేహం అర్థమైంది.

మాట్లాడకుండా కారుతిప్పి, అలీ పూర్‌లో నా ఇంటికి వెళ్ళేను. ఆమె అలాగే వొణుకుతూ, ముడుచుకు పోతూ కూర్చుంది.

"లోపలికిరండి ..." అన్నాను సర్వెంటుతీసిన తలుపు ఇంకా తీస్తూ.

బెదురుతూ ఆమె లోపలికి వొచ్చింది.

"మీరు ఒళ్లు తుడుచుకొండి...ఆతర వాత ఒక్కక్షణం ఉండనక్కర్లేదు..." అంటూ ఆమెకి రెండు తువ్వాళ్లు ఇచ్చి బాత్‌రూమ్‌కి పంపాను.

ఇరవై నిమిషాలదాకా ఆమె రాలేదు. ఈలోగా, వేడి టీ, ఫలహారాలు సిద్ధం చేయించాను-ఆమె చవక బారు మనిషి కాదని నాకు రూఢి అయాక, ఆమె విష యం కొంత తెలుసుకోవాలని పించింది. ఈ పరిస్థితిలో ఏదో విచిత్రం అయిన దేదో ఉందని పించింది.

ఆమె బయటికి వొచ్చింది. బట్టల్లో ఇంకా తడి కొంచెం తెలుస్తూనే ఉన్నా,

ఆమె చాలా మారిపోయింది... తల దువ్వుకుంది. ఆమె బేగ్‌లో టాయిలెట్ సామానులన్నీ ఉన్నాయిలా ఉంది. బొట్టు కూడా పెట్టుకుంది. చూడటానికి చాలా చక్కగా ఉంది

నాహృదయం ఆ క్షణంలో చలించిన మాట నిజం. కాని, వెను వెంటనే నేను సరిదిద్దుకో గలిగాను.

''టీ తీసుకోండి...'' అన్నాను.

ఆమె చిరునవ్వు నవ్వి, కూర్చుంటూ "మీరు అనవసరంగా శ్రమ పడుతున్నారు'' అంది.

క్షణాల క్రిందటిఆలోచనల శకలాలు ఇంకా నా మనస్సులో ఉండిపోయాయను కుంటాను, ఆమె మాటల్లో ధ్వని నన్ను గాయ పరచింది.

''మీరు భయపడడానికి ఏమీకారణం లేదు...'' అనగానే. "నేను భయ పడను, అంత సుళువుగా'' అంది ఆమె.

''అయితే ఎదురు చూడకండి... ఒక కప్పుటీ ఇచ్చి మిమ్మల్ని సెడ్యూస్ చేయాలని నేను అనుకోడం లేదు - కొంచెం టీ తరవాత మీ ఆలోచనలూ మారవచ్చు" అన్నాను కోపంతో.

''ధన్యవాదాలు...'' అని, టీ తీసుకుని బిస్కట్ నములుతూ, ''మరి, నన్నెందుకు తీసు కొచ్చారు?" అంది ఆమె కళ్లలో చిరునవ్వు పోలేదు.

"ఆ పరిస్థితుల్లో కుక్కని గూడా వీధిలో వొదలం. కనీసం, నేను...'' అన్నాను.

''అంత సేపు అక్కడ ఎందుకు నిలబడ్డారు?"

"మీలాగే...మీకన్న ముందు నేను బ య లు దే రా న ని మాత్రం మరిచి పోకండి!''

ఈ సారి ఆమె నవ్వగలిగింది.

నాపేరు చెప్పి ''మనం ఏడడుగుల కన్న ఎక్కువే వేశాం...ఏడు మాటల కన్న ఎక్కువే ఆడేం. మీ మీద ఎలా

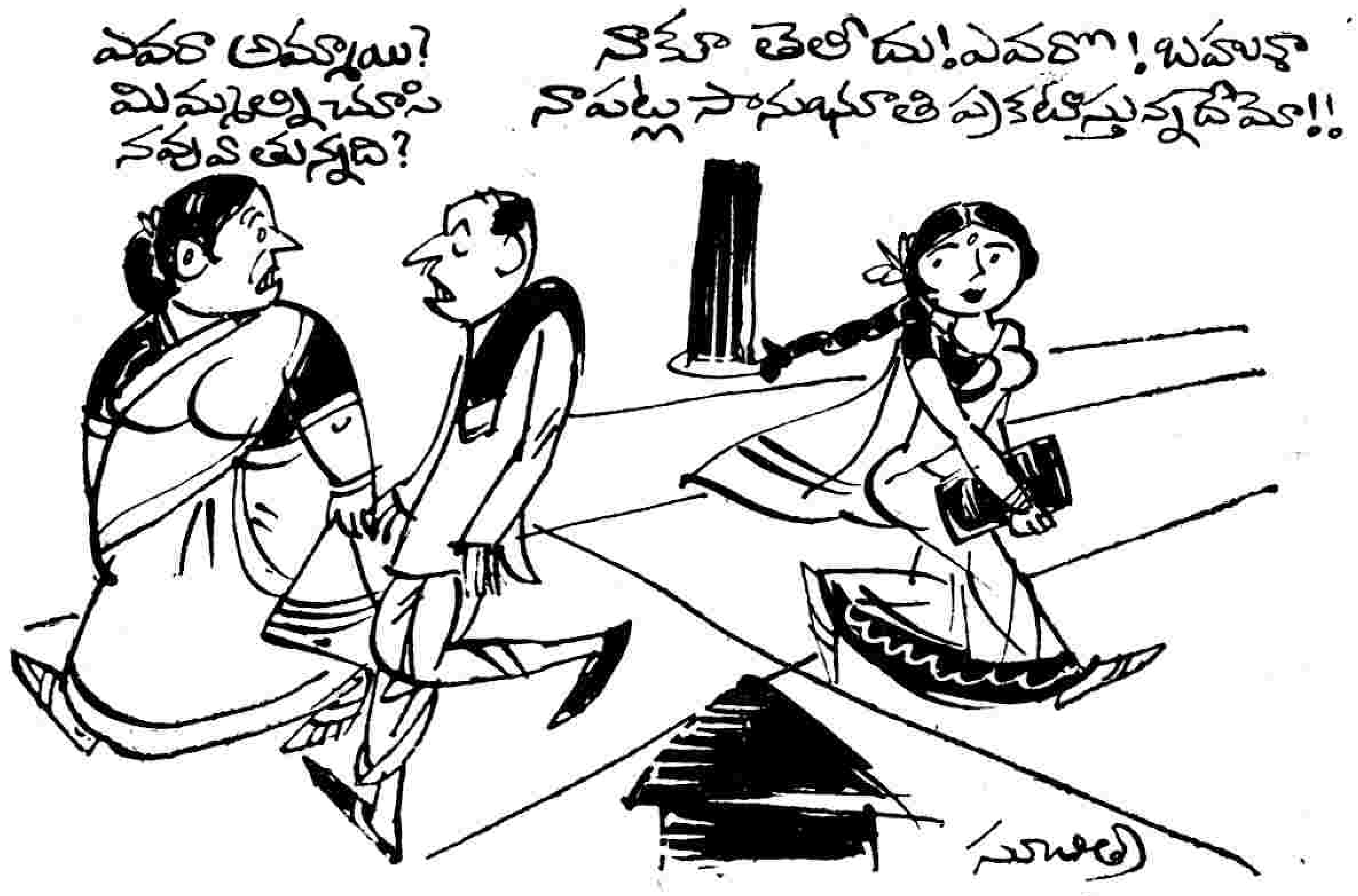

టీవీ ప్రణాళికలు వెయ్య బోవడంలేదు. కనక, ఈ వర్షంతగ్గేదాకా కూర్చొండి... మీ పేరు చెప్పండి'' అన్నాను.

"మీరు మాట్లాడుతోంటే ఆ గాలి వాన జ్ఞాపకం వొస్తూంది..." అంది ఆమె నవ్వుతూ.

''మీ పేరు?"

''మానస''

ఎలాగో ఆమెకి ఆ పేరు సరిపోయిందని పించింది.

''కొన్ని అడుగుతాను- వీలైతే చెప్పండి...''

"నాపేరు బాగుందని చెప్పలేదేం?"

"అవసరంలేక!" అన్నాను.

''పెళ్ళి అయిందా?''

"లేదు''

"మరి ?''

"ప్రశ్నలు నన్నూ వెయ్యనివ్వండి" అన్నాను నవ్వుతో నవ్వు కలుపుతూ.

''ఏమిటి ?''

"సాయంత్రం... మీరు... ఎందుకక్కడ అంతసేపు ఉండిపోయారు?''

మానస నవ్వి, ''అదే మిమ్మల్ని అడగాలని పించింది. చెప్పండి'' అంది.

ఆమె కళ్లలోకి తేరిపార చూసినా, ఆమె చిరునవ్వు పోలేదు...ఆమె కళ్ళు దించుకోనూలేదు

చివరికి నేనే ఓడిపోయాను చెప్పేను.

''ఆమెని ప్రేమిస్తున్నారా?" అంది మానస.

"లేదు..."

"ఓ!"

ఆమె టీ తాగడంలో నిమగ్నమైంది. నా ప్రశ్నని ఆమె వాగ్దానాన్ని మరో సారి జ్ఞాపకం చేశాను.

"అతను—వొస్తాడని..."

''మరి?''

''రాలేదు—చూశారుగా?''

"ప్రేమించారా?"

''అలాగే అనుకుంటాను".

"అతను?''

''అలాగే అంటాడు..."

''మరి వర్షంవొస్తే ఇంటికి ఎందుకు పోలేదు?''

కొంచెం గంభీరంగా ఉన్న మానస చిరునవ్వుతో, "అతనికి వాగ్దానం చేశాను...కొంచెం నీటిచుక్కలకేం?" అంది.

"ప్రతిరోజూ కలుసు కుంటారా?'' అన్నాను, ఉత్సుకత ఆపుకోలేక, మానసమీద క్రమంగా ఒక రకం అనురాగం కలుగుతోంది ఆ నిమిషాలలో.

''కుదరదుగా!... ఎప్పుడైనా... అంతే!"

"అతను ఇలాగ ఆశాభంగం కలిగిస్తాడా?''

"ఆఁ...అతనికి వర్షమంటే భయం అనుకుంటాను. ఇంకా కారణాలూ ఉంటాయి— ఒక్కొక్కప్పుడు రాలేక పోతాడు."

ఆమె కంఠంలో బాధ కాని, కోపం కాని, ఏమీ లేదు-కాని, ఆమె కళ్లలో చిరునవ్వూ, క్షణికంగా, లేదు.

''మరి?''

"ఏమిటి?"

"మీరు- మీరు మాత్రం వాగ్దానం భంగం చెయ్యరు"

"చెయ్యను..."

"అతని ప్రవర్తన మెచ్చుకోలేను- మిమ్మల్ని మెచ్చుకున్నట్టు!"

మానస నవ్వింది.

"మేము పోటీ చెయ్యడం లేదుగా... ప్రేమించు కుంటున్నాం!" అంది.

అప్పటికి ఎనిమిదిన్నర అవుతోంది.

మానసలేచి, "నేను వెడతాను- వర్షం తగ్గుతోంది" అంది.

"ఎక్కడికి?" అని అడిగాను.

"ఇంటికి"

"ఎక్కడ?"

"భవానీ పూర్‌లో..."

"వర్షంఇంకొంచెం తగ్గనివ్వండి..."

"టైమయిపోతోంది"

"దేనికి?"

"నేను సినిమాకి వెళ్తానని చెప్పి వొచ్చాను..."

నేను ఆమె మాట వినకుండా కారు తీసుకుని ఆమెని జగూబజార్ దగ్గరకి తీసికెళ్ళి, ఆపైన ఆమె మరీ వొద్దనడం వల్ల దింపేను.

దిగుతూ, "మీకు నమస్కారాలూ, ధన్యవాదాలూ..." అంది నవ్వుతూ.

"అక్కరలేదు..."

"మంచివారు మీరు... పెద్ద హృదయం మీది... ఎవరినన్నా ప్రేమించండి!" అంటూ మానస వీధి దీపాల వెలుతురులోకే, పడుతూనే ఉన్న చినుకుల్లోకే మాయం అయి పోయింది.

ఆ తరవాత నేను మానసని చూడ లేదు...

నాక్కావలసిన వాళ్లని విక్టోరియా మెమోరియల్‌లో కలుసుకునే అలవాటూ మానేశాను. మానసలో ఉన్న అచలించని ప్రేమకి అయిన తావుని నారాక పోకలతో కలుషితం చెయ్య కూడదనిపించింది నాకు.

ఆమెని మళ్ళీ చూడలేదు నేను- ఈ రోజు దాకా.

చూడాలని ప్రయత్నమూ చెయ్యలేదు. కాని, మళ్ళీ అనుకోకుండా ఇలాగ కలిసే దాకా, ఆమెని మరిచి పోనూలేదు. ఆమె జ్ఞాపకంలో నాకు సంతృప్తి ఉండేది. చాలా గౌరవమూ ఉండేది.

ఇదంతా జ్ఞాపకం వొస్తుంటే, రైలు సాగి పోతూనేఉంది. సౌందర్యరహితమైన ప్రకృతీ, సౌందర్యరహితమైన మనుష్యుల పనీ కళ్లకీ, ముక్కుకీ, మనస్సుకీ బాధ కలుగజేస్తూనే ఉన్నాయి.

మానసని గమనించకుండా జాగ్రత్త పడి బయటికి చూడక తప్పలేదు... అతన్ని మాత్రం చాలాసార్లు గమనించకా తప్పలేదు- అతను అదృష్టవంతుడు... అనుకున్నాను, ఆ సాయంత్రం ఉదంతం అంతా జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని.

మెయిల్ వాల్తేరు వొచ్చేక అతను దిగి బయటికి వెళ్లాడు- నిమిషం ఆగి మానస నాకు నమస్కరిస్తూ, "ధన్యవాదాలు. మీరు చాలా అద్భుతంగా ప్రవర్తించేరు... ఆయనకి అనుమానం ఎక్కువ!" అంది.

"కాని, చాలా అదృష్టవంతుడు!" అన్నాను.

మానస తల ఊపింది. చిరునవ్వు కోసం ఎదురు చూశాను. రాలేదు.

"ఇప్పటికైనా అతనికి వర్షం అంటే భయం తగ్గిందా!" అన్నాను, ఏదో ఒకటి అనడానికి. మాకు దొరికిన కొద్ది క్షణాలు నిశ్శబ్దంలో వ్యర్థా అయిపోవడం నాకిష్టంలేదు.

ఈ సారీ మానస నవ్వలేదు.

"ఈయన... మా వాళ్ళు తెచ్చిన సంబంధం- అతను కాదు!" అంది.

"మరి?...ఏం జరిగింది?"అన్నాను, నిర్ఘాంతపోయి. వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్లి కాలేదంటే నాకు గొప్ప ఆశాభంగం కలిగినట్లయింది!

ఆమె జవాబు చెప్పేలోగా అతను వొచ్చి "ప్రక్కనకూపేలోకి పోదాం" అంటూ పోర్టరుకి సామాన్లు చూప సాగాడు. అతని కోరిక ప్రకారంమానస ముందు వెళ్ళింది.

త్వరలో కంపార్ట్‌మెంట్ అంతా ఖాళీ అయిపోయింది.

మళ్ళీ మానస వెళ్ళిపోయింది.

నాకు వెయ్యిఆలోచనలు వొచ్చాయి.

అంతగా ప్రేమించిన మానస ఇతన్ని ఎలాగ చేసుకుంది?

భారతదేశపు కన్యల బాధలే ఆమె వీని- అయి ఉంటాయి.

అయితే అతన్ని అంతగా ఎలాగ ప్రేమించ గలుగుతోంది?

అలాగ వొంద ప్రశ్నలు. జవాబు లేనివి.

కాని, చివరిగా వొచ్చి నన్ను మరీ బాధించిన ప్రశ్న ఒక్కటి...

ఆనాడు మానస నిజంగా 'అతని' కోసం ఎదురు చూసిందా?

ఆ ప్రశ్నకి ఏ జవాబునీ నామనస్సు అంగీకరించ లేకపోయింది.

దానికి నాలో ఉన్న చాలా లోపాలలో ఏదో ఒకటి కారణం అనుకుంటాను.